

Overweging 22 en 23 juni 2024

Wat ging er in u om tijdens het luisteren naar het evangelieverhaal?

De leerlingen van Jezus zitten samen met hun meester in een boot op het water. Het water betekent voor mensen uit die tijd chaos, wanorde, geen vastigheid. In een boot op het water ben je immers overgeleverd aan de natuur om je heen. Geen wind betekent dat je moet gaan roeien. Te veel wind kan storm en zelfs ondergang inhouden.

Angst in een grote onzekerheid over de nabije toekomst. Dat gevoel dringt zich aan mij op wanneer ik de tekst van het evangelie bij mij laat binnenkomen. Door die angst worden de leerlingen gegrepen.

Angst is ons niet vreemd. In landen waar oorlog woedt zoals in Oekraïne of in de Gazastrook. Voortdurend loop je daar kans plotseling getroffen te worden door van ver af geschoten kogels of raketten. Je bent je leven niet zeker en bent bang dat een of meer van je naasten getroffen zal worden.

Niet alleen oorlogsgeweld maar ook natuurrampen kunnen mensen treffen. Een van mijn leerlingen werd enkele jaren geleden op de fiets naar huis terugkerend op klaarlichte dag door bliksem getroffen en overleed. Mensen in de buurt van Geul of Gulp wonend, worden heel angstig wanneer het lange tijd blijft regenen.

Maar ook op het vlak van onze relaties met anderen bestaan angsten. Wij, van de Andreas, zijn gemiddeld van een gevorderde leeftijd. Ouders zijn al een geruime tijd geleden overleden, levenspartner misschien ook, misschien ook niet, maar die zal, evenmin als wij zelf, het eeuwige leven hebben. Angst voor de dood kennen we allemaal, hoewel we dat onszelf niet altijd willen toegeven, laat staan er met anderen over spreken.

De leerlingen tijdens de storm in de boot bij Jezus zijn ook angstig 'Heer red ons' klinkt het en Jezus wordt er bij gehaald. Zo hoog is de nood gestegen. Niets bijzonders voor ons. Als de nood hoog is steken wij om te beginnen kaarsjes aan, gaan te voet naar Wittem of betalen een dure reis naar Rome of het heilig Land. Met de beperkte middelen die we nu eenmaal hebben proberen ook wij machten in den hoge te wekken voor hulp in onze nood. Of we dan hulp krijgen moet maar afgewacht worden. Ook Jezus achter in de boot laat zich pas na enig aandringen wekken, krijgt zelfs het verwijt dat hij niets doet. Jezus geeft tenslotte toe aan de druk van zijn leerlingen en beveelt zee en wind te gaan liggen. Zee en wind volgen zijn bevel op. Het wordt stil, volmaakt stil, staat er zelfs.

Maar niet in het gemoed van de leerlingen, vermoed ik. Zij worden opnieuw door een grote vrees bevangen: Angst en ontzag voor Jezus zelf. Wat die man allemaal niet kan; wind en zee luisteren naar Hem. We hebben het zelf gezien en we kunnen er lang na zijn dood niet over zwijgen.

Evangelist Marcus plaatst dit verhaal, in een kader van diverse verhalen over Jezus. Hij wil met die verhalenreeks laten zien dat de persoon Jezus zich gaandeweg laat kennen als wonderdoener en leraar en tenslotte als Gods zoon. Voor ons, mensen van onze tijd, die gesteund maar ook geremd door voortschrijdend inzicht van de wetenschap in aard en oorzaak van natuurverschijnselen, is de gang door het leven naar de erkenning van die rabbi uit Nazareth als Gods zoon een volstrekt andere weg als die van een volgeling uit Jezus' tijd. Mogen verbazing en ontzag voor Gods zoon ons altijd blijven vergezellen. Amen.